

Geloof, Hoop en Liefde.

Woch-dec. 1911

Goeienavond vrienden,

Ik moet beginnen met u te vertellen dat we niet onfeilbaar zijn. Denkt u alstublieft na over alles wat gezegd wordt.

Geloof, hoop en liefde, een eigenaardig onderwerp, nietwaar.

De pastoor zei het eens een keer: ik hoop dat de liefde waarin ik geloof mij eens zal redden.

De dominee zei het een beetje anders: ik geloof in de liefde en mijn hoop is daar op gericht.

Hij zei niet welke. Zo heeft ieder zijn eigen interpretatie, maar wat zijn het eigenlijk voor begrippen.

Laten we daarnaar mee beginnen.

Kijk, als we spreken over liefde, dan zijn er ongeveer vijfhonderd verschillende definities mogelijk.

Dat loopt van: -Liefde is een wapenstilstand die in bed wordt gesloten; tot; Liefde, dat is je één voelen met de kosmos en daaruit het aanvaarden van de totaliteit die in de kosmos bestaat.

Liefde is eigenlijk niets anders dan een erkenning van jezelf in het andere.

Ik geloof ook wel dat als we zeggen dat als God de mensen lief heeft, dat dat waar moet zijn.

Kijk, God heeft de mens geschapen, althans dat nemen we aan.

Hoe hij het heeft gedaan, willen we niet over vechten.

Evolutionair waarschijnlijk. Iets anders zou te revolutionair zijn.

Maar wanneer ik zo denk, eigenlijk aan een God die alles schept en alles in stand houdt, dan kan ik me niet voorstellen dat hij daar een hekel aan heeft. Anders zou Hij het immers niet in stand houden, dus Hij moet het wel liefhebben.

God zal u liefhebben is voor mij waar. Wanneer je gelooft dat God de enige oplossing is voor al je problemen en voor alles wat je hebt, dan is je beeld van God misschien helemaal verkeerd, maar dan heb je dat toch wel lief. Dat is je zelfrechtvaardiging. Dat is het enige waardoor je volledig eigenlijk deel kunt hebben aan het bestaan.

Dan hebben we dus het geloof. Ja, wat geloven wij.

Kijk, heel veel mensen geloven alles wat hen in staat stelt zich beter te voelen dan anderen.

Sommige mensen geloven alles waardoor ze de verantwoordelijkheid van een eigen beslissing van zich af kunnen wijzen.

Heel veel mensen geloven eenvoudig omdat een mens een verklaring wil hebben voor alle dingen en er veel dingen zijn die onverklaarbaar blijven. Daar waar de feiten ophouden daar vullen we aan door het geloof om op die manier een hanteerbare wereld te krijgen.

Nou, en als je dat ook hebt gehad dan blijft dus alleen nog de hoop over. Het is eigenlijk zo'n beetje de doos van Pandora.

Alle kwalen vlogen eruit, de hoop bleef achter en niemand wist wie hem gedaan had.

Hoop, dat is een droom van morgen. Hoop dat is het verborgen besef dat in je leeft dat alles niet altijd logisch verloopt. Dat alles niet volgens wetten gaat die jij precies kunt kennen en interpreteren. De hoop is de droom dat het morgen anders zou zijn dan we op grond van de feiten vandaag zouden moeten aannemen.

Zo kun je bijvoorbeeld zeggen, als je het politiek wilt maken;

Den Uyl hoopt dat van Agt nog meer stomiteiten uithaald en van Agt hoopt dat heel Nederland eens zal eten met bestek '81.

Dat zijn gewoon verwachtingen. Als je een menselijk leven bekijkt, ja, ik mag dat misschien doen, ik sta een beetje op een afstand nietwaar, dan begin ik eigenlijk altijd weer met die hoop. Dat is heel vreemd. Voordat het geloof komt, komt de hoop. De liefde, ja, we spreken er wel over. Soms beleven we ze, maar we weten niet eens wat ze betekent zodra we in de stof zijn. We hebben altijd de droom van "morgen". Het beeld van het landschap achter de horizon dat veel mooier is. Het paradijs dat op ons wachten zal.

De rechtvaardiging die we zullen genieten wanneer we dood zijn, omdat we weten dat we ze bij ons leven nooit zullen krijgen.

De hoop misschien dat anderen in ons datzelfde zullen terugvinden wat wij in onszelf herkend menen te hebben.

Kijk, wanneer je helemaal geen hoop hebt dan is er zo weinig om je voor te doen gaan. Wanneer je zegt; Ach alles staat vast volgens wetten; waarom zou je je dan druk maken?

Er zijn mensen die zeggen, -God beschikt alles.- Maar dan vraag ik ze weleens; Waarom werken jullie dan? Als God beschikt heeft dat je eten zal, dan hoeft je niet te werken.

Het is gewoon de manier waarop je naar dingen kijkt.

Wanneer we hopen dat we iets kunnen bereiken, dat we iets kunnen zijn, dat we iets waar zullen zien worden, al is het alleen maar dat er morgen een mooie dag zal zijn, dan is het die hoop, die verwachting waardoor we vandaag beter verder kunnen.

Daarom begint voor mij alles bij de mens altijd weer met de hoop.

Dan zeggen ze: -Ja goed, je hoopt op de eeuwige zaligheid-,

Ach, dat zeggen ze, maar de meeste mensen denken niet aan de eeuwige zaligheid; de meeste mensen denken aan de dood, op de volgende manier; Iedereen gaat dood, maar ik voorlopig niet.

Dat houden ze tot hun laatste ademtocht vol, vaak.

Dus je moet niet zeggen het hiernamaals. Het hiernamaals is het verhaal dat we vertellen. Dat is een deel van het geloof dat we kennen.

Ook wanneer we zeggen dat er een hiernamaals is en u aanvaardt dat, dan is dat eigenlijk geloof, want wie van u is er geweest en teruggekomen? Ja, een enkeling is uitgetreden misschien, maar kunt u dan zeggen dat dat de wereld van het hiernamaals is? Zelfs dat is moeilijk.

Het geloof geeft ons de mogelijkheid een beetje verder te gaan dan het redelijke. Juist omdat we die hoop hebben, altijd weer, dat het anders, beter, harmoniser, grootser zal zijn...

Daarom hebben we ook een geloof nodig. Er moet iets zijn.

Een onlogische, onredelijke kracht die zal ingrijpen wanneer het nodig is. Niet wijzelf willen beslissen over wat ons leven waard is.

We zeggen het misschien wel, maar laten we eerlijk zijn, wie zijn de meest religieuze mensen op het ogenblik op aarde, weet u dat?

Dat zijn de communisten. Die geloven nog steeds hetgeen Marx heeft gezegd in zijn werken en Lenin eruit geïnterpreteerd heeft, de enige blijvende waarheid is. Zoiets als -Marx is God en Lenin is zijn Profeet.

Die mensen geloven er zo intens in dat ze zich niet voor kunnen stellen dat een andere manier van leven dezelfde resultaten geeft.

Al zien ze het voor hun ogen, dan kunnen ze het nog niet begrijpen.

Ze moeten dat gewoon hebben.

Zo zijn er mensen die geloven dat wetenschap het enige is, want, zeggen ze, alleen datgene wat we kunnen onderzoeken, wat we vast kunnen houden, wat we kunnen verklaren, wat we zelf opnieuw kunnen veroorzaken ook, wat we opnieuw kunnen controleren, dat is de moeite waard.

Maar als die mensen verliefd worden, dan vergeten ze ineens welke logische verklaring daarvoor nodig is.

Ik wil maar zeggen: Een geloof is iets dat je hanteert als een achtergrond waartegen je je eigen daden projecteert. Het is vooral de verwachting van wat nog komen kan, wat nog mogelijk is, die je eigenlijk voort doet gaan. Daarom nogmaals, de hoop staat aan het begin.

Dan komt er ook nog een ogenblik dat je zegt; Ach, dat geloof, wat heb je er allemaal aan. Het is allemaal zo zielig, er gaan de meest krankzinnige verhalen over.

Heeft u gehoord hoe volgens sommigen de laatste paus is overleden? Die man heeft zich veel te veel ingespannen. Hij kon er niet meer tegen. Mijter op, mijter af, mijter op, mijter af...

Het klinkt een beetje flauw, maar laten we nou eens eerlijk zijn, wat heeft dat nou te zeggen?

De paus met de hele middeleeuwen eromheen gegroepeerd. Wat heeft dat te zeggen?

Jazeker, het is een gezag. Je kunt je eigen verplichting om redelijk en bewust te denken daar voor een groot gedeelte op afwentelen.

Je kunt je eigen gevoelens rationaliseren door te zeggen;

Ja, maar dat is een pauselijke uitspraak, of, dat is een goddelijke wens. Maar laten we nou eens eerlijk zijn.

Wanneer iemand staat op de preekstoel, of hij nu spreekt over "Onze Vader", of dat hij het heeft over "Here, Here"; dat is zo iets wat je in kroegen ook hoort als het kort voor sluitingstijd is; "Heren, heren, laatste tijd..", dan zegt dat eigenlijk niets. Wat je dan doet is dromen, dat is illusies opbouwen. Dat is een geloof handhaven waardoor je je in de wereld misschien toch iets belangrijker kunt voelen.

-Ja, want God gaat met mij; Ja, dat is de beproeving Gods.-

Ofschoon het vaak de eigen stomiteiten zijn, als je het goed bekijkt.

Kijk, al die dingen zijn best. Dat geloof moogt u van mij hebben, u moogt geloven wat u wilt, wanneer je maar één ding niet vergeet, dat er een ogenblik komt dat je niet veel meer hebt om op te hopen en dat het geloof dan eigenlijk een ijle noodkreet wordt. Een soort van; In dit leven verdrink ik, er is een God die mij redden zal.

En dan hoop je dat het waar is.

Dan blijft eigenlijk alleen de liefde over.

Dat is het meest krankzinnige van alles.

Kijk naar de wereld. Kijk naar die haat. Kijk naar die oorlogen, al die moord en doodslag die er overal is. Kun je je nou voorstellen dat die wereld, die mensheid eigenlijk in principe alleen kan bestaan en voortbestaan door de liefde?

Dan heb ik het helemaal niet over de lichamelijke liefde.

Die is heel erg gezellig, natuurlijk, maar wanneer er niet iets meer bij komt dan heb je eigenlijk weinig.

Liefde, hoe moet je liefde vertalen. Liefde dat is stilstaan in een landschap en de wolken voorbij zien drijven en uit het diepst van je hart zeggen: Oh, wat ben ik blij dat ik leef!

En misschien als je gelovig bent: God, wat heb je de wereld mooi gemaakt.

Liefde, dat is iets zien bij een mens, misschien een ellende en dan ineens erkennen: Ja maar ik zou dat kunnen zijn die daar ligt; en dan je niet meer afvragen; wat gebeurt er, of wat betekent het, of kom ik ergens te laat voor, maar gewoon proberen om te helpen, alleen maar om erbij te zijn alsof je je adem en je kracht zou willen delen met iemand omdat hij in nood is. Kijk, dat is liefde. Gek eigenlijk he. Het wonderlijke is dat die liefde altijd weer ergens opduikt. Er zijn oorlogen geweest, verschrikkelijke oorlogen. Oorlogen waarbij mensen bij bosjes tegelijk over gingen. We hadden spitsuren aan onze kant zoals u zelfs op de grote invalswegen op de steden nog nooit heeft gezien.

Dan zie je ineens dat twee vijanden elkaar ontmoeten en dat de een ziet dat de ander ligt te kreperen, bijna. Hij houdt even stil in die moordpartij en geeft hem wat te drinken en misschien verbind hij hem nog en dan zegt hij; "Het ga je goed kameraad" en loopt door alsof hij zeggen wil;

-Ja, ik zou het ook kunnen zijn.- Kijk, dat is liefde.

Liefde is het meest wonderlijke dat er bestaat.

Liefde, dat is het gedicht van het leven, zou ik haast zeggen.

Als een dichter werkelijk een goeie dichter is, dan peurt hij woorden weg tot alleen nog maar iets overblijft dat een vaag aanduidend skelet van begrippen is, een associatief geheel van waaruit toch de totaliteit van zijn gevoelens, zijn bevangenheid, zijn waarneming spreekt.

Kijk, dat doet de liefde nou. De liefde maakt van het leven een gedicht, temidden van de ellende. Het is de liefde die ergens een mens moed geeft om te bestaan, om verder te gaan al zit hij ook op een mesthoop, groter

dan die van Job, zonder zelfs maar een potscherf om zich te krabben. Liefde is, dacht ik, de sterren zien en voelen dat ze in je zo goed bestaan als buiten je.

Wanneer ik mijn begrip van liefde moet uitstallen; ja, een beetje moeilijk. Liefde is grenzeloos. De enige grens van de liefde is wat ik zelf ben in het al. Alles wat er is, wat geweest is, wat komen zal, vloeit in mijn wezen samen. Ik moet het aanvaarden en ik ben er blij mee, want zonder dat zou ik niet zijn wat ik ben.

Een beetje egocentrisch misschien. Een beetje egoïstisch, maar toch, daar moet 't eigenlijk toch wel mee beginnen.

Dan kan je natuurlijk hopen dat het eens veel beter word, maar luister, het is misschien heel gek, als je iets hebt wat volmaaktheid benadert en dat doet liefde als je ze voor een ogenblik in jezelf ervaart, heb je dan behoefte om dat nog groter te zien?

Wanneer je werkelijk, voor een kort ogenblik maar, het leven lief kunt hebben, de kosmos lief kunt hebben, jezelf aanvaarden zoals je bent, dan heb je eigenlijk die hoop niet meer nodig. Dan blijft de hoop achter, omdat ze zinloos is geworden. Wanneer je een ogenblik beleeft buiten de tijd, waarom moet je dan nog verwachtingen hebben, waarom moet je dan nog dromen, waarom moet je dan nog uitgrijpen naar iets of iemand anders?

Als God in jezelf spreekt is het dan niet dwaas om in een tempel te gaan zitten en te wachten of Hij daar ook wat te zeggen heeft?

Die liefde, die beleving, die extase, die verrukking die het is dit volledig even jezelf vergeten in de totaliteit waarvan je deel bent, gaat voorbij. Dan lijkt het vaak net alsof de zon weg is gegaan.

Dan is het een beetje donker geworden. Dan sta je daar en dan grijp je naar de hoop, omdat je niet kunt zeggen tegen jezelf, of wan jezelf niet durft geloven wanneer je het zegt, dat de liefde de werkelijkheid is en dat het andere maar een schijn is, een illusie die er omheen hangt.

Dan zoek je naar een geloof waarin die liefde ergens ooit zijn eindeloze voltooiing zal vinden.

Een wereld waarin alleen de liefde bestaat en verder niets en hoe je dat moet aankleden, dat kan jou wat schelen.

Of het nou een hemel is met engeltjes met mooie vleugels, of dat het misschien een grote tuin is met rivieren vol van wijn en schone maagden die u komen bedienen, dat moogt u allemaal zelf uitzoeken, of een vorm losdrijven, desnoods in een nirwana. Dat maakt niet veel uit.

Je gelooft erin omdat je nog niet de waarheid kunt beseffen dat de liefde voor de kosmos, de aanvaarding van de totaliteit, het enige blijvende is dat in je bestaat. Daarom heb je geloof nodig en natuurlijk de hoop.

Die hoop dat is altijd een woord dat een dubbele betekenis heeft voor mij en dat zal blijven behouden.

Ik heb soms het idee dat de mensen die hopen op een beter bestaan dat eigenlijk doen omdat ze eerst het brandhout van hun eigen bestaan bij elkaar geveegd hebben en zeggen: -Kijk, dat is mijn hoop-.

Verwachtingen voor morgen. Ach, kijk eens, ik kan me voorstellen dat er iemand in De Bilt zit, hij maakt weersvoorspellingen voor morgen, die zijn redelijk wetenschappelijk in elkaar gezet dus dat zal wel waar zijn.

Nu waagt hij zich ook aan een voorspelling voor de komende week.

Nou, dan hoopt hij dat hij toch niet helemaal in z'n hemd zal staan.

Begrijpt u wat ik bedoel? Hij gelooft op grond van allerhande gegevens dat hij waarschijnlijk wel gelijk zal hebben en het is uit liefde voor het vak dat hij probeert die zaken alsnog onder de mensen te brengen.

Nou kun je daar natuurlijk op doorborduren, maar laten we dan kijken wat geloof is. Weet u, geloof zou eigenlijk de basis moeten zijn voor een mens die ontwaakt uit de extase van het perfecte zijn van de volledige kosmische liefde, dit toch wil behouden al is het maar als een vage herinnering. Maar wat is geloof in feite.

Luistert u naar het nieuws? Leest u het in de krant? Of ziet u het misschien heerlijk bloederig op de TV? Moet u eens kijken.

Mensen die een bepaalde interpretatie hebben van de leer van Mohammed en die uit eerlijk verzet, zoals ze zeggen, tegen de fouten die een Shah maakt, eenvoudig maar er op los trekken, moorden, branden.....

en die anderen, die uit naam van het heilige, godgegeven gezag die mensen neerschieten....

Wat een godsdienst hè. Wat dat betreft, laten we maar even naar het Christendom kijken. Wat is Christendom eigenlijk. Christendom is geloof, zeggen ze. Ja goed, het is een geloof. Paulus heeft er een eigen Kerk van gemaakt, zelfs. Maar is het eigenlijk niet de liefde voor de naaste, de aanvaarding van de medemens zoals hij is? Is het niet de dienstbaarheid juist omdat je jezelf terugvindt in alles wat er om je heen bestaat? Dat is het Christendom. Dat is die Gabe, de liefdemaaltijd waarbij onderscheid weg valt en de mensen eigenlijk vereend zijn alleen omdat er liefde is die boven alles staat. Dat is Christendom. Jawel, had u gedacht! Als je weet hoeveel kettters er verbrand zijn door de Christenen, onthoofd zijn, hoeveel mensen met dwang bekeerd zijn, hoeveel mensen er gemarteld zijn. Nou laten we dan maar niets meer zeggen over die moderne landen. Dat er concentratiekampen zijn in Rusland, oh natuurlijk zeg en dat er elders ook allemaal gemarteld worden...

Het is allemaal waar. Daar hebben we helemaal geen bezwaar tegen, maar als je kijkt hoeveel het Christendom in naam van diezelfde goddelijke liefde heeft vermoord, gebrandschat, geroofd, gedood, gemarteld, mensen psychisch ten gronde gericht heeft... Afgeslacht omdat ze toevallig anders dachten, dan blijft er niet veel van over.

Maar ja, het was natuurlijk makkelijk met dat geloof.

Peter Namiens had het al uitgevonden, nietwaar, hij had er een schitterende slogan voor. Die man zou het ver gebracht hebben in de reclame wereld, in deze tijd. Hij zei: "Wij moeten gaan naar de landen van al deze heidenen die het heilige graf bezet hebben. Wij moeten het graf van Christus bevrijden. Dieu de veu. God wil het."

Nou had Peter natuurlijk wel een andere opdrachtgever dan God, maar daar ging het niet om. God wil het. Kijk, en als Hij het wil, mag alles, nietwaar?

Als God wil dat de zielen tot Hem komen in reinheid van de Moederkerk, nou ja, dan ben je toch voldoende gerechtvaardigd als je desnoods die zielen met gloeiende tangen er toe beweegt zich te bekeren?

God wil het. Geloof is het meest gevaarlijke wat er op aarde bestaat. Het geloof is niets waard, heeft geen betekenis, heeft geen zin wanneer daarachter niet een liefde is, zo groot, dat ze de hele kosmos kan aanvaarde

Niet wanneer die kosmos ja zegt tegen het geloof of tegen het ikje dat lief heeft, maar omdat die kosmos is, omdat ze existeert, omdat delen van je zelf voortdurend weerkaatst worden door die kosmos.

Als dat er niet bij komt dan is geloof alleen maar een wreed zelfbedrog. Dan preek je de Dyat, de heilige oorlog, omdat iemand toevallig je eigen gezag dreigt aan te tasten. Dan belemmer je de vrijheid van anderen in naam van moraliteit en goede zeden terwijl je de meest immorele middelen gebruikt om je zin door te zetten.

Geloof. Geloof, ach.. Zeker elke mens gelooft wel iets natuurlijk, maar zodra geloof geïnstitutionaliseert wordt lijkt het me een moordaanslag op alle menselijkheid en alle menselijke naastenliefde.

Misschien heb ik ongelijk. Er zijn mensen die uit liefde voor anderen gaan, jazeker. Maar als ze dan zeggen, ja maar het zijn martelaren, dan vraag ik me af of ze eigenlijk niet in hun geloof een beloning hebben gezien waardoor alle andere dingen de moeite waard waren.

Neem nou inbrekers. Heel wat anders nietwaar. Het zijn geen heiligen; nou ja misschien worden ze later heilig verklaard, maar op het ogenblik in ieder geval niet.

Kijk, een inbreker die ziet een grote slag. Maandenlang is hij daar aan bezig. Voorbereidingen, technische oefeningen desnoods, alles precies gade slaan, in de kou op de loer staan, klappertandend en wel maar 't moet precies, want hij moet zijn slag binnenhalen.

Kun je zeggen; -Ja, die man offert ook een heleboel op, maar waarom? - Omdat hij hoopt een hoop poet te pakken te krijgen en daarmee dan bovendien nog weg te kunnen komen. Als hij dan achteraf uitrekent, dan had hij beter kunnen gaan werken; had hij in dezelfde tijd misschien meer verdiend. Maar daar gaat het niet om.

Hij heeft het idee:-Naar me toehalen en klaar.-

Heel veel heiligen, heel veel gerespecteerde mensen die grote offers brachten, niet alleen in de Christelijke godsdienst maar overal, tot de heilige kluizenaars toe van India, de mensen die in Asjaram zitten, er niet een paar cadillacs aan overhouden, die doen dat omdat ze denken dat ze er beter van worden. Ze doen het niet voor de wereld, ze doen het niet voor God, nee, ze doen het omdat ze geloven, want dat is gepredikt en dus ook hopen te verwerven datgene wat eeuwige vreugde zal zijn, eeuwige zelfrechtvaardiging.

Dus laten we erg voorzichtig zijn, zeg, met geloof.

Blijft die hoop over. Iedereen heeft natuurlijk dingen waarop hij hoopt. De een die hoopt op de honderdduizend en de ander dat zijn paard wint of de toto of dat zij eindelijk eens naar hem zal kijken of dat hij toch niet zo gemeen is als zij gedacht heeft (om een feministisch tintje binnen te brengen). Dat vind ik ook zo iets vreemds. Feminisme begint ook een geloof te worden, weet u dat? Feminisme begint het geloof te worden dat een vrouw meer mens is dan een man. De man wil daartegenover ook wel feministische gedachten aanvaarden, maar daarin staat dan dat een vrouw onder omstandigheden evenveel mens kan zijn als een man.

Dat is het kleine verschil. Maar goed, ik heb het er eigenlijk niet over. Ik ben nog steeds bezig met die verwachting, met die illusie die we allemaal koesteren. Kijk, die hoop hebben we nodig omdat we met het heden niet in vrede zijn. Je hoopt op iets omdat je jezelf vandaag niet kunt accepteren zoals je bent. Je siddert van verwachting dat iets zal gebeuren omdat je niet tevreden bent met jezelf, met de wereld, met het gebeuren zoals het nu bestaat.

Een mens die vrede in zichzelf heeft, die hoopt niet.

Hij kan de kosmos liefhebben, dat is waar.

Veel geloven zal hij waarschijnlijk ook niet want hij heeft geen zelfrechtvaardiging nodig voor zijn existentie, zolang hij zichzelf kan aanvaarden. En dat is nou deze hele geschiedenis eigenlijk in een nut-shell. Wanneer je jezelf kunt aanvaarden, het bestaan lief kunt hebben en de kosmos lief kunt hebben waarin je leeft, dan is het niet belangrijk hoe je ze omschrijft. Dan is geen geloof belangrijk, omdat elke dag op zichzelf, elke ademhaling en elke hartklop een voortdurende bevestiging is van jezelf, van de vrede die je in jezelf vindt.

Het is alleen wanneer je die niet hebt, dat je hoop nodig hebt en als je datgeen wat je hoopt dan vorm wilt gaan geven, ja, dan kom je al heel gauw aan een geloof.

Er zijn economen die geloven eerlijk en oprecht dat de groei in de economie het antwoord is op alle problemen.

Nou ja, dan heb ik maar één antwoord;

Kijk, een groei in de economie dat is ongeveer hetzelfde dus als het voortdurend rijkelijk voeden van een mens.

Als je een mens voortdurend rijkelijk voedt, wat gebeurt er dan?

Dan harst hij eerst uit zijn kleren en daarna sterft hij aan een hartvervetting.

Dacht je dat dat met de economie niet kon gebeuren?

Maar ja, ze geloven het nou eenmaal. En waarom geloven ze het?

Heel waarschijnlijk omdat ze het zo geleerd hebben en dus hun eigen bestaan, hun eigen reputatie, hun manier van werken daarop hebben gebaseerd; daarom moet het wel waar zijn. Ze hopen dat ze gelijk krijgen en ze hopen daarnaast dat ze de verklaring zullen vinden voor alle afwijkingen van hun eigen prognose. Die vinden ze dan ook meestal.

Een econoom is altijd iemand die u kan verklaren waarom zijn prognose niet is uitgekomen; op grond van de feiten die hij niet kende toen hij ze stelde ofschoon hij ze had kunnen weten en die hij nu verwerkt heeft in de nieuwe prognose die ongetwijfeld wel uit zal komen.

Dus lieve mensen, we kunnen erover dooremmeren van eeuwigheid tot amen, maar laten we het nou maar kort afdoen.

Wanneer je vrede hebt in jezelf, dan is er geen geloof maar dan is er een soort weten. Een weten dat je niet kunt formuleren, maar dat er bestaat.

Dan heb je zekerheid, dan heb je geen geloof nodig.

Wanneer je innerlijk vrede weet te vinden dan heb je geen hoop meer nodig, want de volmaaktheid ligt ergens in jezelf besloten.

Je voelt een voortdurende uitstraling naar je.

Waarom zou je dan bezig zijn met een gebeuren dat iets moet veranderen in jezelf of buiten je?

Vrede in jezelf kun je pas hebben wanneer je leert de wereld lief te hebben zoals ze bestaat. Jezelf te aanvaarden zoals je bent.

Dan pas kun je God liefhebben boven al en elke naaste gelijk jezelf. Heeft u commentaar?

x Ja, ik vind dat u het erg absoluut stelt.

Een voorbeeld, als we terug gaan naar die man in India die op een bepaalde manier gelooft en daar ook nog een paar cadillacs aan over houdt. Is het niet mogelijk dat die man zo nu en dan in zo'n cadillac zit en toch het ware weten deelachtig is? Ik bedoel dat het een afwisseling is. Waarom is het nou het één of het ander?

- Ik geloof dat je altijd, wanneer je over onderwerpen spreekt met een dergelijke vage betekenis als de drie die wij vandaag bij de kop nemen, dat je verabsoluteren moet. Dat is punt een.

Want alleen door het stellen van de absolute tegenstelling ontstaat er duidelijkheid en de begrenzing waarbinnen het denken mogelijk wordt.

In de tweede plaats zou ik dit verder willen zeggen; Wanneer je weet dat alles illusie is waarom zou je het dan nog begeren?

Ik kan mij voorstellen dat een of andere goeroe of hoe die zichzelf ook noemt, zegt: -Luister, ik ga naar Amerika toe, want daar wil ik wat doen en ik reis eerste klas-. Dat kan ik me best begrijpen.

Dat hij zegt: -Ik wil de best mogelijke wijze van vervoer hebben-. Best, dat is goed. Dat spaart zijn lichamelijke moeheid en alles. Dat ben ik direct ermee eens, maar als die man zegt: -Ik wil drie cadillacs hebben want ik woon een kwartier lopen van de plaats waarin alles samankomt en daar wil ik met een cadillac naar toe.-; dan zeg ik, ja maar lieve man, daar deugt toch iets niet. Waarom heb jij die illusie nodig als je zegt dat je die ander van zijn illusie wil bevrijden?

Ik geloof niet, dat klinkt misschien heel erg vreemd, maar ik geloof niet dat een profeet die ontzegging predikt aan diegenen die hem volgen, zelf meer mag bezitten dan zijn volgelingen.

Wanneer ik zie hoeveel sekten in de wereld op dit moment bestaan met een leiding die het er heel goed van neemt en als we nou meneer Mu nemen of iemand anders, we zien dat deze mensen in overvloed en weelde leven, dat ze tegelijkertijd de meest perfecte ontzegging eisen van hun medemensen, ja, dan heb ik er bezwaar tegen.

Net zoveel bezwaar als tegen iemand die kuisheid predikt aan een ieder en er zelf een harem op nahoudt.

Net zoveel bezwaar als ik heb tegen een politicus die zegt dat wij in ieder geval alles wat nog herinnert aan de laatste oorlog uit moeten wissen en die gelijktijdig zelf in de oorlog een verkeerde rol heeft gespeeld. Niet omdat hij die rol heeft gespeeld, dat kan hij oprecht hebben gedaan, maar omdat hij niet in alle eerlijkheid daar tegen te keer kan gaan zonder toe te geven, éerst toe te geven, dat hij zelf ook gefaald heeft, want dan ziet de zaak er anders uit.

Misschien vindt u dat ik dat dan allemaal erg absoluut stel, maar bent u met mij misschien toch wel eens dat eerlijkheid tegenover jezelf en tegenover de wereld noodzakelijk is om tot waarheid te komen?

Dat we alleen in de waarheid de vrede kunnen vinden en dat wij anderen geen vrede kunnen geven wanneer we ze niet eerst in onszelf hebben gevonden?

Dat we onze naasten niet lief kunnen hebben gelijk ons zelve wanneer we van onze naasten meer willen hebben dan we onze naasten gunnen?

Vandaar. Voelt u wel, het is een visie.

Maar let wel, we zijn niet onfeilbaar. Iedereen mag er anders over denken, maar ik geloof niet aan iemand die, laten we zeggen een regeerder hier of daar, die zegt: -Lieve mensen, het is langzaam maar zeker een crisistijd

geworden. Jullie moeten allemaal een stap terug doen, -en die dan gelijktijdig zijn eigen salaris verhoogt en zijn pensioenrechten nog iets vergroot. Die man kan ik niet geloven. Ik kan hem begrijpen, maar hij verliest zijn geloofwaardigheid. Met andere woorden, ik kijk naar de feiten en niet alleen naar de woorden, en dat is de grote moeilijkheid, dacht ik. Weet u, het is zo mooi om te spreken over geloof, hoop en liefde als de basis van de gehele christelijke samenleving, maar neem me niet kwalijk, zolang velen nog hopen dat baas zal verrekken en zij zijn plaats zullen krijgen, geloof ik niet in de juistheid van die hoop. Zolang als mensen nog geloven dat zij uitverkoren zijn, al is het alleen maar omdat ze daardoor op een ander neer kunnen zien, is dit geloof voor mij niets waard. Een liefde die dan alleen is gebaseerd op een eigenliefde, een nederigheid die in feite niets anders is dan een vorm innerlijke zelfverheffing, die zegt mij niets. Zeker, het is niet bereikbaar. Wat ik zeg deze avond ligt aan de grens van het bereikbare.

Ach, elke mens heeft weleens die ene droom, dat ene ogenblik dat hij zichzelf en de wereld aanvaardt, dat hij gewoon blij is met het bestaan en dat hij de hele wereld in die vreugde wil laten delen. Dat is iemand die lief heeft, wat de oorzaak ook moge zijn, waar die droom ook vandaan mag komen, maar ik weet dat dat voor mensen dan weer verdwijnt. Dan komt de grouwheid van alle dag, zoals men zegt, dan komen de zorgen terug en dan moet je verder, ik weet het. Ik kan dan nog wel begrijpen dat je hoopt dat je dat perfecte moment nog weer zal beleven, maar het is eigenlijk een vorm van zelfmisleiding, want dat moment bestaat, het is deel van jezelf, onuitsprekelijk deel van jezelf. Als je daar op terug grijpt en het in het heden voortdurend voor jezelf weer probeert waar te maken, dan wordt het langzaam maar zeker een steeds constanter belevens.

Als je alleen maar hoopt dat het terug zal komen, zonder er zelf iets aan te doen, is de hoop in feite alleen maar een afwijzen van al hetgeen je zou kunnen bereiken. Begrijpt u wat ik bedoel? Vandaar ook dat ik zeg, ja, eigenlijk is de liefde het enige antwoord. Dan doel ik niet op de persoonlijke liefde en niet alleen op de onpersoonlijke liefde, maar de kosmische liefde waarin alles zijn plaats heeft, van wat u misschien de meest stoffelijke liefde vind tot de godsbeleving en de extase waarin je met God versmelt.

Ik dacht dat liefde, die aanvaarding, de enige basis is waar we vanuit kunnen gaan.

Nou ja, het is misschien dwaas, ik weet het. Mensen staan er wat dat betreft vaak veel moeilijker voor dan een geest. Kijk, als u visite krijgt en het is geen aangename visite, nou dan zit u er mee opgescheept. Dan denk ik - ja maar het zijn anderen - en dan zijn het anderen en dan is het wel gezellig.

Een geest leeft in een wereld die door gedachten gedichteerd wordt, waarbij denken en een instelling het enige werkelijkheids contact uitmaken. Maar, al hebt u het moeilijk, dan is het geloof ik toch beter, dacht ik, om te begrijpen dat die liefde voor de kosmos inclusief jezelf, het enige beginsel is waardoor de waarheid voortdurend sterker beleefbaar wordt, waardoor stervelijkheid en dergelijke eigenlijk terzijde gesteld worden en geen werkelijke betekenis meer hebben.

Dan is het misschien ook goed om te begrijpen dat een geloof heel vaak een formalisering van een waarheid is, waardoor ze aan zichzelf ontrukkt het middel is geworden waarmee de mens zijn eigen onwaarheid en onwaardigheid goed praat. We moeten goed begrijpen dat de hoop eigenlijk niets anders is dan het houvast dat we zoeken om onze teleurstelling en ontevredenheid van het heden te overwinnen.

Dat wil niet zeggen dat ik nu zeg - u zult nooit meer iets hopen -, er zijn er misschien bij die hopen dat ik dadelijk mijn mond houd, nietwaar, dat zou ik me ook voor kunnen stellen; er zijn er waarschijnlijk ook bij die geloven dat dit nooit een hoge geest kan zijn; die heb je er ook altijd tussen-

-maar misschien dat u toch ergens kunt voelen dat ik deze dingen niet zeg om hatelijk te zijn, dat ik het wel degelijk zeg uit een gevoel van eenheid, een gevoel van liefde en het gevoel van, moet ik zeggen een tijdloze verbondenheid, ook tussen ons zoals tussen alle dingen. Misschien dat u dat van mij wilt aanvaarden. Dat ik dan een beetje hard van leer trek, nou luister, wanneer ik dat doe, dan doe ik het tenmiste terecht.

Hoe vaak wordt er niet gepredikt tegen gierigheid door een predikant die daardoor hoopt gaven los te krijgen die hij op eenvoudig verzoek nog niet gekregen heeft. Gewoon, laten we eerlijk zijn.

Eerlijkheid, waarheid, kan alleen voortkomen vanuit een volledige aanvaarding van alles dat er bestaat.

Ik dacht dat dat het belangrijkste was.

x Is er voor de mensheid nog hoop om uit zijn nieuwgeschapen illusie te komen, want het dreigt langzamerhand hier en daar een beetje fout te lopen.

- Ja, ik zou zeggen dat de mensen daar op hopen is begrijpelijk, maar laten we kijken naar de feiten.

De feiten maken duidelijk dat hetgeen de mens hoopt niet waar kan worden, tenzij hij zelf eerst leert leven met dat wat is.

Dit betekent doorgewoond dat de mens ongetwijfeld veranderen zal.

Het betekent ook dat de mens niet veranderen zal door invloeden die hem dan toch alles laten wat hij hebben wil. Het betekent voor die mensen wel degelijk dat zij af zullen moeten stappen van hun dromen en dat de feiten die dromen verguizen en vernietigen totdat er niets meer van over blijft. Dan zullen zij als vanzelf toch verder gaan.

Mensen geven het niet zo gauw op, ze gaan verder, maar zolang als ze die dromen blijven koesteren zullen ze met grote teleurstellingen worden geconfronteerd en soms zullen ze om hun illusie te bewaren proberen om een ieder die de feiten en de waarheid kent te vernietigen.

Daar kun je ook niets aan doen, maar de mensheid zelf, kun je nooit vernietigen, hoogstens de stem die haar spreekt.

Daarom, ja de mensheid maakt een verandering door. (Nou zitten we op een heel ander terrein, maar ik hoop dat het u interesseert.)

Wanneer wij denken dat je de wereld kunt redden door uiterst links of rechts te reageren, nou dan hebt u het natuurlijk mis.

Een systeem kan de wereld niet redden omdat een systeem altijd een leuze blijft die door de mensen wordt geroepen zonder dat ze hem in de praktijk voortdurend en volledig beleven.

Er zit iets anders achter.

Wanneer we kijken naar de geschiedenis zoals die is, dan ontdekken we dat in minder dan vijftig jaren een mentale revolutie heeft plaats gevonden, gepaard gaande, volgens mij, ook met geestelijke omwentelingen waardoor de mens tegen de wereld en ook tegen zichzelf heel anders aankijkt als voorheen. Dat betekent dat hij in grote moeilijkheden verkeert. Natuurlijk, want hij is niet bereid om het ontdekte om te zetten in de praktijk. De mensen hebben wel degelijk ontdekt dat solidariteit; een héérlijke leuze, mensen die ontzettend solidair zijn zolang ze demonstreren maar niet meer als het geld kost; dat solidariteit, samenwerking, noodzakelijk is als je iets wil bereiken, maar samenwerking dat betekent ook zelf een stap terug doen om daardoor de mogelijkheid te scheppen met een ander samen méér te doen. Ja, daar zijn ze nog niet aan toe.

De meeste mensen willen alleen solidair zijn met allen die zich solidair met hen verklaard hebben en daarom volgen.

Dat betekent in feite iets onmogelijks, want solidariteit kan alleen daar bestaan waar mensen samen zijn en samen gaan.

Datzelfde is met democratie. Democratie is mogelijk op het ogenblik dat je bereid bent elke medemens de vrijheid te geven te leven zoals hij wil zolang hij de anderen niet schaadt in hun eigen vrijheid zichzelf te zijn.

Dat betekent wel dat je een hele hoop dingen af moet schaffen; een hele hoop betutteling weg moet nemen en kijk, dat willen de mensen niet accepteren op het ogenblik, maar de feiten dwingen.

Er komt een ogenblik dat de staat zal moeten zeggen tegen mensen;
- Ja hoor eens, ik kan je maar een beperkte bescherming geven en als die bescherming niet voldoende is, zal je haar zelf moeten aanvullen.-
Er komt een ogenblik dat de eenling tegen die gemeenschap zal zeggen;
- Ja hoor eens, ik vind het heel erg leuk dat je eisen aan me stelt, maar stel dan ook die eisen aan jezelf en niet alleen aan mij, anders doe ik niet meer mee.-

Dat zijn conflicten die op het ogenblik spelen, overal, die oorlogen veroorzaken, opstanden, revolutie en wat u verder wil.

Dit zijn de tekenen van een verandering, maar steeds nog probeert men de zaken te veranderen door de ander te veranderen en onwillekeurig verandert men daardoor ook zichzelf, maar als de gevolgen daarvan zo ontzettend zijn als je nu reeds hier en daar kunt zien, dan komt er misschien een ogenblik dat mensen zeggen; -Ik ga mezelf veranderen.- Als dat ogenblik gekomen is dan worden velen van de onoplosbare problemen van deze tijd weggevaagd en als een beetje kaf voor de wind. De problemen zijn de problemen van de zelfzucht, waarbij je ik, afschuift op de ander; maar we zien dat het verandert.

Kijk, die verandering is het hoopgevende.

Daarom zeg ik; Er is hoop, vanuit uw standpunt.

Vanuit mijn standpunt; Er is een zekerheid, omdat in alle mensen ergens iets van de kosmos zelve leeft, wat wij dan goed of licht noemen en dat licht het enige blijvende is, terwijl al het andere voortdurend vervalt, vergaat of her-ontstaat, maar het licht blijft en daarom zal het licht uiteindelijk datgene zijn wat in steeds meer mensen tot uiting komt. De innerlijke vrede zal zijn iets wat steeds meer mensen in zich zelve vinden en daardoor zal een vrede op aarde mogelijk worden die niet denkbaar is zolang je probeert een ander te onderwerpen aan jouw eigen beoordeling van goed en kwaad.

x Dus de mogelijkheid dat de waanzinnige politici die hier en daar huishouden en allerlei andere instanties zover doorgaan dat ze de zaak totaal vernietigen is en....

- Nee, ze zullen waarschijnlijk wel verder gaan met dat vernietigen omdat er een heleboel mensen zijn die denken dat die politici hen kunnen geven wat zij voor zichzelf niet waar kunnen maken. Daarom hebben ze volgelingen. Dat betekent dat er natuurlijk veel ten gronde kan gaan, maar niet alles. Ik ben niet zo cynisch als een van onze broeders die ze eens vroegen; -Wanneer is het vrede op aarde? - Toen heeft hij gezegd; - Wanneer één van de laatste twee mensen de ander begraaft.-

Ik geloof werkelijk dat wat u ziet als waanzinnige politici, ook mensen zijn, die eigenlijk het product zijn van de algemene roep naar de droom. Wanneer de mensen ophouden met dromen dan zijn de politici zonder achterban. Dan kunnen ze niets meer.

Een generaal heeft alleen betekenis wanneer hij een leger en wapens heeft, maar als zijn leger de wapens neemt en omsmeedt tot ploegscharen dan kan de generaal zich hoogstens in zijn eentje schor staan brullen of zelf, hoogst persoonlijk met een andere generaal gaan knokken.

Dat wordt dan een klucht, want twee oude heren die op deze wijze met elkaar in de clinch gaan is meer iets voor een clowns-act in een circus dan voor de internationale politiek. Dat zal u met mij eens zijn.

Wanneer we het belachelijke gaan beseffen, gewoon het belachelijke van die mensen en we leren daarom lachen en om ons zelf, dan kunnen we de afstand creëren waardoor we langzaam maar zeker dus ook de macht die, vergeet het niet, de mensen door hun volgzaamheid aan wat u noemt de waanzinnige politici geven, te niet doen.

Wanneer priesters niet meer de mensen tot het kwade kunnen bewegen in naam van God; wanneer politici niet meer mensen tot onrecht kunnen bewegen uit naam van vaderland en recht, dan kan vrede op aarde tot stand komen.

x Ik neem aan dat Christus destijds deze woorden ook ongeveer zo gezegd zal hebben, tenminste de universaliteit van die woorden zal dezelfde zijn geweest. Waarom zijn er twee millenia nodig geweest om die hele

zaak fout te laten gaan ?

-Ach het ging al zo gauw fout. Eigenlijk is het een kneuterig verhaaltje. De eerste Christenen geloofden inderdaad in de naastenliefde van Jezus.

Ze wilden metelkaar, samen, een eerste gemeenschap stichten.

De eerste Christengemeenschap, zeg maar commune, in Jeruzalem.

Kijk, dat ging allemaal goed, maar er waren er een paar bij die hielden wat geld achter, die vertrouwden het niet helemaal.

In plaats dat de anderen zeiden; -Wat moeten we een medelijden hebben met mensen die niet kunnen vertrouwen in de liefde zoals wij-, zeiden ze;

-Nou dat is oneerlijk want ik heb wel gegeven-.

Nou en toen was het voorbij met het christendom.

x Dus toen al was het voorbij ?

- Ja, toen was het voorbij.

Ze hadden de pech dat in diezelfde tijd een zekere Charles de Tentenmaker op stap ging, een man met wel enigszins Arceense achtergronden en die werd ineens bekeerd. Die zei; -Jezus is God-.

Dat mag hij van mij zeggen, waarom niet. God is in alles en in Jezus zeker meer dan in menig ander.

Hij zei; -Dus moeten wij een kerk bouwen-; en hij begon een hiërarchie in te stellen. In het begin nog heel redelijk hoor, waarbij hij zei; - De oudste-.

Maar die oudste werd al gauw degeen die het meeste weet en wat al niet meer. Zo werd langzaam maar zeker de waarheid overgeleverd aan de theologen. Die breiden verder totdat de waarheid langzaam maar zeker zo sterk verpakt was dat iedereen de verpakking kon zien, maar niemand meer wist waar de waarheid was.

Dan zegt u; -Ja, dat is jammer.- Ja misschien wel. Aan de andere kant, zolang de godsdiensten zelf nog niet eens willen begrijpen hoe zeer ze eigenlijk gewerkt hebben door alles in zich op te nemen, zoals de Islam in zijn verschillende vormen delen van het christendom heeft overgenomen maar wel degelijk ook verschillende delen van het heidendom van Mekka dat Mohamed zo graag wilde uitroeien, wanneer de christenen nog niet eens begrijpen dat ze in feite de afgodendienaren zijn geworden waarvoor Jezus juist gewaarshuwd heeft, wanneer de christenen nog niet eens beseffen dat de macht die zij geven aan de eenling, ja zelfs de absolute zeggenschap die gegeven wordt door de christenen aan de bijbel, in strijd zijn met de werkelijke liefde omdat niets zo absoluut kan zijn als de nood van de naaste, nou ja goed, waar moet je je dan druk over maken ?

Het christendom heeft niet lang geduurd. Het echte christendom dat was de droom, het ideaal van de volgelingen, niet alleen die twaalf maar ook de twee-en-zeventig en zelfs al die anderen, ze droomden mee.

En toen was Jezus weg en toen was de stem die de droom waar zou maken weg en ze werden bevreesd. Ze dachten aan hun eigen hachje en niet aan de waarheid. Zo gaat dat altijd weer.

Een mens vreest de waarheid zodra ze niet hen via gezag en grote macht wordt gegeven maar hij ze zelf moet vinden en dienen.

Daarom waarde vriend, is het christendom tegen zichzelf verdeeld.

Daarom is bekvechterij. (hoe noemen ze het hier ook alweer. Wij zouden zeggen afgunst, maar jullie zeggen kinnesinde, waaruit blijkt dat bepaalde joodse achtergronden een grote rol kunnen spelen, overal.)

Wat ze in die afgunst eigenlijk allen vergeten dat is de broederlijke liefde

Ja, als we eerlijk zijn was het niet Jezus die Judas had weggezonden en zijn het niet de apostelen geweest die Judas desondanks hebben veroordeeld; ze hadden geen liefde genoeg in zich om begrip te hebben voor de man die zich verhing op de pottenbakkersakker.

Kijk, dat is ook christendom. Een ware Christen heeft God zo zeer lief en is zo zeker van die liefde dat hij zegt voor al dat zich aan het duister wijdt, niet vijand, maar ik kan je niet aanvaarden zoals je bent, ik zal je uitdrijven waar je anderen wil beheersen, maar ik heb medelijden met je. Zoals Jezus toen hij legio van geesten uitdreef en hen toestond zich te vestigen in de zwijnen.

kijk, dat is het probleem van het christendom, dat de liefde die Jezus heeft gepredikt begraven wordt onder de zelfrechtvaardiging die man zoekt in excergese. Dat mogen we betreuren, maar aan de andere kant,

misschien zal het christendom in zijn waarheid her-ontstaan.
Misschien zullen de mensen weer ontdekken dat gewoon de liefde voor de naaste veel belangrijker is dan geloofsartikelen.
Misschien zullen de mensen weer ontdekken dat Christus niet alleen maar een verre heerser is op een kristallen troon wachtend tot hij glorieërend terug kan komen om te oordelen, maar dat Christus de stem, de kracht, de vonk is die in ons allen wacht op het ogenblik dat wij ons zelf aanvaardende die Christus aanvaarden.

Tja, het is een hele predikatie geworden.

Dat moet u me dan maar vergeven, maar de aanleiding was er toe en wanneer u het er niet mee eens bent kunt u met mijn opvolger erover praten. U krijgt toch weer een andere spreker; er zijn mensen die hebben er bezwaar tegen gemaakt, maar het kan niet anders.

Wat mij betreft, ik ben erg dankbaar dat u naar mij geluisterd hebt. Ik hoop dat u zich niet alleen mijn beredeneringen maar vooral mijn bedoeling zult weten te herinneren en ik hoop dat u uit dit alles de moed zal vinden uzelf toch eens zo goed mogelijk te bekijken zoals u bent en dan tegen uzelf te zeggen; - Je bent niet veel, maar je bent een deel van God, daarom heb ik je lief en als ik jou liefheb hoe kan ik dan de rest van de wereld verachten. -

Goedenavond.

Tweede helft.

Goedenavond vrienden.

U heeft het eerste gedeelte gehad.

Als u vragen heeft, dan is er een lijntje open, ik kan ze beantwoorden. Ik hoop dat u het wel gelooft, natuurlijk, maar anders met alle liefde. Hebt u andere vragen dan het onderwerp, dan zal ik er op ingaan zolang ze niet persoonlijk zijn.

Wie begint?

x Absoluut bewustzijn, is dat de toestand waarin u verkeert?

Naar ik gehoord heb, tenminste volgens prof. van Praag, het uitgangspunt om te reïncarneren.

- Nou ik ben bang dat prof. van Praag nog een paar keer moet reïncarneren om er achter te komen. De situatie waarin een mens verkeert op het ogenblik van geest zijn, zegt u, wanneer die gaat reïncarneren die kan ongeveer als volgt omschreven worden.

Er is een tijd waarin anderen verder gaan en jij niet meer verder kunt. Alles wat je bereikt hebt herhaald zich, je kent het. Wil je verder gaan met die anderen dan moet je terug gaan. Dat is dus geen absoluut bewustzijn. Het is eerder het bereiken van de grenzen van je eigen mogelijkheden.

- Een mens leeft op aarde in een wereld waarin die mens geconfronteerd wordt met allerhande tegenstellingen.
- Juist daardoor is hij niet in staat om zijn eigen denkbeelden onbeperkt door te voeren. Het conflict tussen zijn denkwereld en de feitelijke wereld daarbuiten, produceert wat wij noemen bewustwording.
- Dat wil zeggen een besef van werkelijkheid en werkelijke mogelijkheden.
- Wanneer je nu over gaat, dat zal u ook nog merken, kom je in een wereld waarin je geconfronteerd wordt met je eigen gedachtenwereld.
- Denkt u aan de hel, dan zit u in de hel; denkt u aan de hemel, dan zit u in de hemel; denkt u aan wat anders, dan is het wat anders.

Het resultaat is dus dat je je ervaringen in de geest wel kunt uitbreiden, maar je kunt ze niet vernieuwen.

Wanneer die vernieuwing noodzakelijk is en deze niet meer in het eigen denken zonder conflict met de buitenwereld tot stand kan komen dan volgt dus de reïncarnatie. Daar komt het op neer.

x Welke vormen van leven bevinden zich dan in die absolute bewustzijns-vorm ?

- Ja, dat zijn diegenen die niet meer behoeven te reïncarneren, want een absoluut bewustzijn wil zeggen dat je dus buiten ruimte en tijd bestaande in staat bent alle tijd en ruimte, hetzij afzonderlijk of gelijktijdig te overzien. Op het ogenblik dat je die toestand bereikt, volledig bewust, is er geen behoefte meer om jezelf tot een bepaald punt te herleiden, dus in een deel van ruimte en tijd te gaan functioneren, dan is er alleen maar een voortdurende erkenning waarbij je op den duur; (hoe moet je dat formuleren); ik zou het als volgt geloof ik het best benaderen. Er komt een ogenblik waarop je het geheel van alle erkenning, kennis en bewustwording in het geheel vanuit de schepping, tot deel maakt van wat jezelf bent en gelijktijdig met dit bezit functioneert in al het bestaande. Op het ogenblik dat dit bereikt is, is er geen enkele reden meer om terug te keren tot een beperkt ik want het ik-bewustzijn blijft, zover wij weten (ik ben ook nog niet zo ver) bestaan en wat meer is, het is dan pas volledig van zichzelf bewust en functioneert volledig volgens het geheel door zijn eigen inhoud.

Reïncarnatie is juist het terugkeren naar een conflictsituatie omdat je gefrustreerd wordt in je poging meer van de totaliteit zuiver geestelijk als deel van eigen ik te beleven.

x Is het nu ook andersom mogelijk? Dat je op een gegeven moment op aarde bent en dan denkt van "nou ik heb het eigenlijk wel gezien, van mij hoeft het niet meer!"

- Ja, wanneer dit geestelijk en niet alleen materieel zou zijn dan is het logisch dat hierdoor de band tussen geest en stof wordt verbroken. Let wel, ik ga aan uw zijde dus voort tot wat men een overlijden pleegt te noemen, wat aan onze kant alleen een terugkeer tot volle werkelijkheid is. Dat gebeurt ook wel, er zijn bewusten die dat kunnen en het ook doen. Het is ook mogelijk dat je eenmaal een toestand bereikt hebt waarbij je zegt: -Voor mij hoeft het niet meer, maar voor anderen ben ik wel nodig-. Dan blijven we voor die ander.

x De toestand van: Niet ik en niet niet ik tegelijkertijd, dát is dus de situatie waarin overgegangene geesten zich bevinden?

- Nee dat is die toestand waar we het daarnet over hadden, van het volledige of kosmisch bewustzijn, dan ben je ik.

Je bent erkennend het punt waarin het geheel van alle werkingen samenkomen en vanwaar een deel van die werking uitgaat en je bent niet ik omdat je ook deel bent van die totaliteit, dus als totaliteit functioneert en niet meer als ego tegenover de totaliteit, dus dat is niet de toestand waarin je overleden zijnde terecht komt.

Ik zal proberen om u duidelijk te maken hoe het is als je pas dood bent. Ik heb het zelf een paar keer meegemaakt dus kan ik hier wel uit eigen ervaring putten.

Toen ik de laatste maal stierf had ik zeer concrete opvattingen omtrent het hiernamaals die niet te realiseren waren.

Ik bevond mij in een soort limbo, een duisternis en wilde eigenlijk alleen contact opnemen met mijn voorstelling van die hemelwereld.

Ik kon die hemelwereld wel betreden maar elke keer wanneer ik daar enige tijd bezig was ontdekte ik dat ik eigenlijk met mijzelf sprak.

Uit die frustratie ben ik dus losgekomen doordat ik contact kreeg met iemand die heel andere dingen zei, ("zeggen" is figuurlijk hier. Het zijn geen luchttrillingen, het is telepathie), die andere dingen zei dan in mijzelf bestonden. Dat was een schokwerking en daardoor ging ik erkennen dat er dus een ander soort werkelijkheid moest bestaan.

Met die werkelijkheid heb ik toen een tijdje geworsteld, ben er in terecht gekomen. Ik kon dit alleen voor mezelf aanvaarden in een soort immitatie wereld, een stoffelijk geheel, zeg maar zomerland en uit dat zomerland

ben ik langzaam maar zeker door de dingen die overbodig waren eigenlijk niet meer als zodanig in mijn gedachten toe te laten, gekomen tot een bestaan waarin ik dus geen bijzondere vorm bezit maar waarin ik omspoeld word door golven van gedachten van alle kanten en van krachten en van invloeden en daar naar mijn vermogen dus het nodige van opneem. Dat is mijn ogenblikkelijke toestand.

Misschien dat u hierdoor een beeld krijgt van wat mogelijk is.

x U zei zoeven dat u een bepaalde gedachte had over het hiernamaals, toen u stierf. Waardoor kwam u tot die gedachte? Door een geloof dat u had gehad?

- Ja dat was een kwestie van een geloof en u weet er zijn heel veel vormen van geloof waarin het hiernamaals dermate plastisch wordt gepredikt dat je je afvraagt dat diegenen die er kennelijk zo vaak zijn geweest nog steeds zitten te preken. Het kan erg pakkend zijn als ze je vertellen je komt daar in een hemels Jeruzalem. Nou dan denk je aan een soort oosterse stad voorzien van alle gemakken, nietwaar.

Als je die dan niet ziet en er bovendien geen engelen komen om je te voorzien van aureool en vleugels, harp en palmtak dan doet dat wat eigenaardig aan wanneer je meent daarop recht te hebben.

x Ik dacht dat je je alleen ontwikkelen kon zolang je in je aardse omhulsel zat. Uit wat u nu vertelt blijkt dus dat je ook in een geestelijk wereld tot ontwikkeling kunt komen.

- Inderdaad. Het is een misvatting om aan te nemen dat het recht van ontwikkeling op geestelijk terrein exclusief voorbehouden is aan de stoffen. Er is wel iets anders. Ik had dus wel gehoord van andere zaken. Ik had gegevens opgenomen. Ik had belevingen doorgemaakt die het hemelbeeld nou niet direct ondersteunden, maar het hemelbeeld was iets waarop ik verliefd was. Het is zoiets als eeuwig met pensioen zijn zonder beperkingen. Dat is erg attractief, vooral als je wat ouder word en nogal hard gewerkt hebt, zoals ik in mijn dagen. Het resultaat is dus dat je dan begint met beelden die voorop liggen in je bewustzijn, zoals je jezelf voorstelt alsof je tegenover jezelf in de spiegel staat. Je zegt: "dat ben ik" en dan denk je aan een vorm, je denkt niet aan een complex van bewustzijnsinhouden. Langzaam maar zeker ga je begrijpen dat dat niet voldoende is. Je gaat dus illusie wegschuiven en daardoor je persoonsinhoud duidelijk herkennen.

Dan is er verder iets in de geest dat tot ontwikkeling bijdraagt, dat is het contact met anderen. Hoe vaak is het niet gebeurd dat u iets wél aanvoelde maar dat u het pas wist uit te drukken nadat een ander het voor u had geformuleerd, nietwaar. Op dezelfde wijze zijn de formuleringen, de beeldende impressies die wij van anderen ontvangen voor ons heel vaak een aanleiding om te beseffen; hé dat wist ik al, dit weet ik wel maar ik heb het nog nooit bewust zo uitgedrukt of geformuleerd.

Daardoor ontstaat inderdaad een geestelijk rijpingsproces.

Het rijpingsproces gaat zover dat je ook zuiver stoffelijke zaken; een voorbeeld; zeg u hebt interesse voor medicijnen.

Wanneer u over gaat dan kunt u contact maken met anderen die omtrent de medische wetenschap ook de nodige inhoud bezitten. Op grond van de basis-kennis die u bezit bent u dan vaak in staat van hen weer te leren wat zij daaromtrent weten. Zo wordt uw eigen actief weten het bruikbaar deel van uw bewustzijn ten aanzien van die medische wetenschap, als voorbeeld, die wordt dus wat uitgebreider, omvattender en gelijktijdig vaak relativerender omdat je ziet dat er voor een bepaald probleem vele oplossingen zijn.

Anders gezegd; dat één symptoom in 10 diagnosen een juiste verklaring kan vinden, waarbij je dus je diagnostiek aan gaat passen aan anderen dan alleen de uiterlijk kenbare symptomen. Zo kan ik doorgaan.

Dit is werkelijk een ontwikkeling die je doormaakt.

x En je helpt in duistere werelden.

- Ja dat is iets, daar kom je eigenlijk pas toe wanneer je afraakt van het denkbeeld dat je het zelfrecht hebt op het licht en dat jezelf goed bent. Dit klinkt heel erg vreemd misschien, maar mijn begin periode was er een waarin ik dacht dat ik goed was en dat was volledig verkeerd.

Toen ik mijn eigen feilbaarheid ging beseffen en de betrekkelijkheid van alle

oordelen waar ik mij aan onderworpen had toen kon ik ook gaan begrijpen dat anderen in een zelfde situatie konden verkeren en dat ze door die situatie wel eens zich zouden kunnen afsluiten voor de waarheid.

Voor het werkelijke bestaan, bedoel ik.

Dat is dus eigenlijk die duistere wereld. Dat is dus zoiets als iemand wakker roepen als de optocht al voorbij komt en als hij niet gauw genoeg wakker wordt, "brand" schreeuwen in de hoop dat hij dan wakker schrikt zonder te weten dat je "brand" geroepen hebt.

Op die manier gaat het, en ja, dat is een beetje moeilijk.

Het is vaak zoiets als Daniël en de leeuwenkuil of zo, want die anderen die hebben hun lievelingsdroom en die willen ze niet kwijt en dan kom jij ze beroven van het enige beeld dat ze nog liefhebben en dat is het beeld van hun eigen perfectie en belangrijkheid.

Dat wordt je niet altijd in dank afgenomen. Dat is dus de moeilijkheid ervan x Mag je iemand wel helpen tegen zijn wil in?

- Je helpt niemand tegen zijn wil in maar je zorgt alleen dat hij ziet wat er is. Of hij het aanvaarden wil of niet, dat is zijn zaak.

U moet zich het redden van zielen niet voorstellen dat je je uit grote hoogte in het diepe duister stort; daar de eerste ziel bij zijn tanis pakt onder de kreet: Nou kom je naar het Licht of ik draai je de nek om!

Zo gaat dat niet. Maar het is wel dat je die ander er bewust van maakt dat er Licht is. Je confronteert hem met het feit: Er is iets anders dan jouw droom. En je zorgt dat hij zo wakker wordt dat hij het begrijpen kan. Wil hij zich afsluiten en terugtrekken; dat kan hij.

Hij wordt niet gedwongen, maar zegt hij; Ja, maar wat moet ik verder; dan zeg je; Kijk maar... enz. enz.

Een hele reeks beelden die je uiteen gaat zetten, waarbij je probeert in te spelen op zijn werkelijke herinneringen aan zichzelf.

De herinnering aan banden die hij heeft gehad in die periode die hij zich herinnert en dan probeert duidelijk te maken dat hij die banden weer op kan nemen. Is er eenmaal een band geleegd, dan is hij bevrijdt uit het duister omdat zijn isolement niet meer bestaat.

Het is soms een heel verheffende bezigheid, soms ook minder.

Zoals je mensen hebt van allerhande soort zo heb je ook geesten van allerhande soort en daarbij is een mens meestal nog bang om precies zo te zijn als hij denkt te zijn, tenminste uit mijn eigen ervaring.

Als ik besefte wat ik volgens mijzelf was nam ik alle voorzorgen om te voorkomen dat een ander er achter zou komen.

Zodra je dood bent dan etaleer je juist die ware ik-voorstelling in flagrantie tegenover iedereen, als je de kans krijgt.

Maar ja, ik zeg het is een gevoel van bereiking wanneer je iemand zover mee kunt nemen dat hij open gaat staan voor contacten. Dan lees je uit die ander af, die ander leest uit jou af. Het is alsof je samen eigenlijk begint weer die Lichtwereld op te bouwen. Dat is een zeer verheffend gevoel, dat kan ik u wel vertellen.

x Iets dergelijks kan je ook in de stof al beginnen, hè; je kan toch mensen wakker maken op een gegeven moment als ze met dingen bezig zijn die faliekant verkeerd dreigen af te lopen.

- Ja natuurlijk, maar weet u, ik ben vader geweest van een betrekkelijk groot gezin, tenminste volgens uw normen. Ik had ze niet alle vijf bijelkaar, ik had ze alle tien bijelkaar. In onze tijd lag de productiviteit op een ander niveau.

Wanneer die kleine van mij een fout maakte dan zei ik niet tegen ze dat het fout was en liet het ze zelf proberen. Ik wilde ze beletten dat ze hun vingers brandden aan een kachel of een lamp maar daardoor deed ik ze veel meer pijn door ze een pak ransel te geven.

Kijk, dat is nou verkeerd. Je moet dat kind waarschuwen maar wanneer het niet wil, moet het de gevolgen dragen. Het is gewaarschuwd. Dan gaat het begrijpen dat je niet alleen maar zoiets zegt. Kijk, dat is juist hetgene je altijd moet doen. Een mens is veel te zeer geneigd om te zeggen; Ja maar jij domoor, dit of dat. Dat is helemaal niet nodig. Je kan alleen zeggen;

Wanneer je dit doet, kan dat wel eens gebeuren.

Als het dan gebeurd is kan je zeggen; Nou, dat heb ik je wel gezegd.

Als ze dan uit willen huilen, dan zeg je; Huil maar rustig en begin dan opnieuw en doe het beter.

Dus dat is heel iets anders dan tegenwoordig, nietwaar.

Verzorging van de wieg tot het graf. Ze worden 97 en ze worden begraven met een luier aan. Zo gaat dat tegenwoordig; daar zijn ze nooit aan ontgroeid.

Vergeeft u mij. Kritiek op uw wereld is niet mijn directe bedoeling; het ontglipte mij. Het is wel mijn overtuiging overigens, maar dat komt misschien omdat ik een hele tijd alweer van uw wereld verwijderd ben.

Dus simpel gezegd; U kunt ermee beginnen door een ander te wijzen op mogelijke conseqwenties maar u moogt een ander niet beletten om iets te doen wat die conseqwenties heeft. Dat gaat van de kleinste stomiteit tot zelfmoord toe, bij wijze van spreken. Waarschuwen, even terughouden en zeggen; denk erom, mag. Zeggen; als je dat nog een keer doet dan dram ik je de grond in; zoiets van; als je nou nog een keer zelfmoord probeert te plegen, dan sla ik je dood, -zo gaat het onder mensen vaak-, dan maak je dus een fout. Men mens moet leren om de conseqwenties van zijn eigen gedrag te aanvaarden, zoals ook een geest moet aanvaarden de conseqwenties van zijn eigen werkelijkheid. Pas wanneer je van daaruit vertrekt namelijk, zul je de banden kunnen accepteren die werkelijk waardevol zijn.

Als je in een droom leeft dan kan er geen band bestaan die echt is.

Pas als je wakker wordt uit de droom weet je wat werkelijk betekenis heeft en dan ontstaat de juiste communicatie. -Ja, wat ze bij u communicatie noemen, dat noemen ze bij ons vaak abakadabra. U ziet het, ik ben waarschijnlijk weer erg reactionair. Ik wil helemaal niet zeggen dat ze u niets mededelen, maar ze delen u zoveel mee dat u van niets weet. Het ergste is dat u geluisterd hebt en denkt alles te weten. Dat conflict tussen wat u denkt te weten en de werkelijkheid wordt steeds groter dankzij een vorm van communiceren waarbij de eenzijdigheid zozeer de boventoon voert dat je niet meer weet wat er onder zit. (oh, dat was ook weer foei..)

x Ik ben het met u eens als u zegt: tegen zichzelf behoef je niemand te beschermen; hij moet eerst ondervinden; maar nu gaat zo iemand dingen doen die conseqwenties hebben voor een ander; neem maar iemand die b.v. een neutronenbom uitvindt en daar iets mee gaat doen.

- Nou dat is toch prima; die zet u in een raket met zijn neutronenbom en u stuurt hem naar de maan, -nee dat is te dichtbij, doe maar iets verder op;- dan mag hij zelf voelen hoe het is als dat ding klappt ! Dan weet hij het toch, als hij dat graag wil ?!

x Ja, maar dat wil hij niet.

- Ja, als hij dat niet wil, dan moet hij er met zijn fikken van af blijven.

x Hij wil het op anderen uitproberen.

- Nou ja, dat is nou het enige wat hij nou niet mag, tenzij die anderen allemaal zeggen dat het wel mag. Dus kan hij twee dingen doen;

Hij kan een partij stichten van mensen die een bom willen hebben die in hun midden ontploft of hij kan zelf ploffen. Als je te maken krijgt met mensen van neutronenbommen dan zit je met een enorm groot probleem.

Namelijk, met mensen die zo weinig weten wat vrede is, dat ze denken dat vrede ontstaat door dreiging met geweld, maar hoe meer ik dreig met geweld, hoe meer aan mogelijkheid tot geweld een ander daar tegenover zou willen zetten. Escalatie dus; roltrap dus eigenlijk, hè. Een automatisch proces. Het enige wat je dus kunt doen is de trap stilzetten.

Wanneer 1 persoon zegt: "Wij doen er niet meer aan mee", dan zal de ander zijn machtsbewustzijn nog wel uitleven, maar hij zal geen rede meer hebben voor het geweld. Door die frustratie zal hij zichzelf omturnen.

x Men beweert dat er een machtsevenwicht mogelijk is.

Iedereen evenveel bommen en dan gebeurt er niets.

- Ja, ik vind dat een heel mooie stelling. Dat machtsevenwicht zou ook ontstaan op het ogenblik dat niemand de mogelijkheid zou hebben om die wapens te gebruiken, maar zolang je niet zeker weet dat de ander, al heb je evenveel bommen, niet toch bereid is om een bom te gebruiken, dan heb je

geen feitelijk machtsevenwicht, je hebt alleen een beperking van een bewapeningsonevenwichtigheid waarbij dus de onevenwichtigheid van de mens in plaats komt van de onevenwichtigheid van de bewapening.

Dat is geen oplossing.

Vrede is volgens mij eigenlijk iets wat nooit tot stand kan komen door iets anders dan overeenkomst. Vrede is namelijk een wederkerige aktie plus erkenning.

Wanneer je hoort hoe mensen in hun eigen systeem geloven, naar ze zeggen, kan ik mij hun akties en hun zoeken naar wapens en machtsevenwicht niet voorstellen. Laten we nou eerlijk zijn, als de russen of wie dan ook, zo volledig van de juistheid en de voordelen van hun eigen systeem overtuigd waren, waarom zouden zij dan nog ijzeren gordijnen of andere maatregelen gebruiken om de buitenwereld af te schermen? Het zou helemaal niet nodig zijn, of het zou moeten zijn dat ze vrezen dat hun land binnenkort overbevolkt wordt en dan hoeven ze alleen maar die lui naar huis terug te sturen en dan komt vanzelf het juiste systeem daar ook wel.

En, wanneer Nederland er zo van overtuigd is dat het democratisch is; -sommigen in Nederland zijn dat; ja, elke mens heeft zijn illusies-; en dat dit de enige juiste manier is om te leven, dan is het niet nodig om je te bewapenen tegen Rusland of tegen een ander, dan kun je zeggen; Wij zijn zo democratisch en wij zijn zo bereid om democratisch te blijven leven en denken; dat anderen als vanzelf daarin meegesleept zullen worden. Als Nederland zo democratisch is als het voorgeeft te zijn en het word deel van het Sowjet-blok, wat is er dan over 50 jaar? -Dan hebben we een werkelijk democratisch Sowjet-blok !-

Helaas is democratie bij u de leuze waarbij velen door hun kreten de illusie kunnen wekken dat hun regeerders doen wat zij wensen, terwijl hen gelijktijdig voortdurend geleerd wordt alleen datgene te wensen wat hun leiders reeds voor hen besloten hebben.

Daar kun je ver op door gaan, maar je komt toch nergens.

Dat is net zoiets als een bewapeningsevenwicht. Mensen verschillen van mening en ieder heeft zijn eigen dogma en eigen argument.

Kijk, als dogma's op de wip zitten, dan verliezen mensen hun evenwicht; dus daar kun je beter over zwijgen.

x Mag ik nog even terugkomen op die reïncarnatie?

U heeft u zoeven laten ontvallen dat u enige malen geïncarneerd bent.

Is het dan ook zo als u, bij voorbeeld de laatste keer dat u overgegaan bent, krijgt u dan meteen of na een bepaalde periode de herinnering terug aan uw vorige levens?

- Wanneer je af kunt stappen van de illusie dat je alleen datgene bent wat je dus toch dacht te zijn, wordt je je bewust van delen van je persoonlijkheid die je niet direkt herkent. Later ontdek je dat dit delen zijn, fragmenten, van vroegere levens, of ervaringen uit vroegere levens, die tesamen dus eigenlijk het beeld van wat je bent in de geest opbouwen.

x Mensen die klinisch dood zijn.....

- Nou, die zijn klinisch dood. Niets aan te doen.

x Die hebben toch belevenissen?

- Ja, dat heeft iedereen die slaapt ook vaak, alleen je herinnert het je niet. Er zijn mensen die in narcose komen en daarin allerhand belevingen hebben. Daar hoef je niet direkt klinisch-dood voor te zijn. Dat is slechts een uitzonderingstoestand. Je kunt het als volgt zeggen; De klinische-dood word pas een feitelijke dood wanneer de ontbinding van de beheersende organen, -dat is voornamelijk in het begin de hersenen-, zodanig ver gevorderd is dat geen aanvaardbaar contact vanuit de geest meer mogelijk is, zodat het zilveren of gouden koord, -de verbinding tussen geest en stof-, dus ook feitelijk word verbroken door de onmogelijkheid nog een voldoende respons te krijgen uit het lichaam. Dat is de feitelijke dood.

x Maar de belevenissen die mensen hebben. Die tunnel waar ze doorheen gaan en het licht dat op hen afkomt, is dat een illusie ?

- Het is geen illusie. Het is alleen zo, wanneer je dus dood bent kun je in die tunnel nog wel een tijdje blijven staan. Dan is dat niet zo plotse-ling, maar omdat zij dus uitgaan van een levensbewustzijn en niet meer van

Sluiting.

Improvisatie: Karma - Licht - Geloof, hoop en liefde - de Consekwentie.

-Goed, laten we het dan maar zo zeggen;

Wanneer wij uit geloof, hoop en liefde komen tot een zelferkenning
waarvan we de konsekwentie niet aanvaarden,
zo komen wij niet tot het licht.

- In mij zijn dromen,
vage gedachten
een hoop die rijst uit mijn onbegrip,
een liefde die ik nog niet kan erkennen
en een angst misschien voor de werkelijkheid,
en zo heb ik uit hoop en geloof en uit liefde
gevlochten een beeld van eeuwigheid.

Maar kan ik dan wel
in werkelijkheid leven
wanneer niet al wat in mij gebeurt
voortdurend zichzelf een aanschijn zal geven
waardoor ik de konsekwentie erken
Al, verscheurt mij kennen
en wordt mij tot karma
tot dwang om te gaan langs het rad,
telkens weer,
maar heb ik alleen nog
alleen nog de liefde
dan bindt zelfs karma mijn wezen niet meer.
De konsekwentie van werkelijk leven
met het Al als eenheid
als deel van bestaan
is het breken van ik
van zijn en van wensen
van de onbegrepenheid van het bestaan.

Dan is er het herkennen van Licht en van Leven
van tijdloosheid
als een kracht die nog stroomt in een mens
in een wezen, een geest die wil streven
en soms nog een wijle van noodlot droomt;

Als je met wil en met kracht gegeven
het Licht aanvaardt dat rond je bestaat
dan weet je een vrijheid om verder te leven
in een Al waarin alles ook in jou bestaat
en jij bestaat in Al wat bestaat er,
deel van het zijnde, niet meer een mens,
maar wezen, verweven met God en de schepping,
een wezen dat deel is van zijn zonder grens.

Ach, al wat je gelooft
en je hoopt in het leven
en wanneer je iets van liefde verstaat
dan komt er een tijd dat je vrijlijk zult geven
de kracht die je bent en waaruit je bestaat.

